

a) sentir el malhumor ab que sortian. El pare rondinava perque 'l feyan anar al llit tan tart. La noya 'n protestava; per ella no era cap hora, y baix, baixet, anava fent memoria dels balls que tenia compromesos. La mare no s'entenia de feyna: volia apaciguar á pare y filla, y tractava d'acallar á una criatureta que ab el fret y lo despertarla soptadament, movia plorant un escándol comprometedor.

Els pares passaren el portal. La noya se quedá un moment al passadis pera posarse la nube y la capa. En aixó, ell se decidí.

¿Y la Quimeta?—se atreví á preguntar, ab el cap moixo, mastegant las paraulas, com no volguent donar importancia á la pregunta, pero precisament indicant tot lo que volia amagar.

La noya, á pesar d'estar atrafagada ab la nube que se li posava torta, mirá maliciosament al que li dirigia la pregunta, volguent dir: ja 't comprench.

—No se perquè no ha vingut—feu la noya donant més valor á lo que feya que á lo que deya.—De segur deu haver anat al altre ball.

A n'ell li vingué un cegament de camas que ni dret podia tenirse.

Ella no hi pará atenció; estava més que frissosa ab son pare.

—Pot ser vindrá desde l'altre ball—afegi boy marxant.

Ell d'una revolada se 'n entrá al café. L'atmosfera hi era tebiona, encare que pesada per la capa de fum que com restos d'una disbauxa tot ho empestava; la llum abundanta sortia presurosa y cansada de saltironejar al voltant dels globos de gas, procurava atrevessar aquella espessa capa, y després somorta ab posat de dona mimosa, s'extenia mandrosament per sobre las taulas, entreteintse llepant el serviment de café, com nin llaminer que no 's cansa en assaborir la seva golosina.

Aquella bafarada li tapá 'ls esperits; però entrá resolt, no sabent de fixo ahont anava. S'assentá á una taula, y al serhi, s'adoná de l'escalfor que sentia. Alló li feya mal. Era la estufa que prop de la mateixa hi havia, y que tot grinyolant ab espatechs de fera engabiada 's recremeva per dintre, y rabiosa y furienta llensava ab alarits mal continguts alenadas de xardór que sols els fredolichs rebian ab gust. Se colocá á una altra taula. Demaná una copeta, pero sense saber de qué. Una cosa que li fes passar el mareig. Se la begué d'un trago. Sentí pessigollas al coll y una vivor picosa que pessigantlo li recorregué tot el cos. S'aixugava 'l bigotet empegat per aquella mena de dolsor, quan per darrera dels venta-

nals, passaren agrandadas ab saltironets de pardal, sombras difusas de noyas que anavan per entrar. Se plantá al passadis y 'l cor li feu un salt. Una glopada d'alegria sortí desde 'l fondo del seu ser, y ab empentas inal contingudas se 'n apoderá. Entre aquellas noyas hi havia la Quimeta. Tal li paregué. Se desembolicaren de sos abrichs, y una que estava d'esquena era ella. Tenia sa estatura, son ayre; portava son sach blanch. Pero al tombarse, y la llum donarli de plé á la cara, vegé sa equivocació. No, no era la Quimeta.

Se 'n entrá altra vegada al ball ab cor oprimí y tot moix com aucell mullat que espolsant sas aletas busca calor pera revenirse de la mullena rebuda.

El ball continuava animat, rumbós, però ab l'alegria enfosquida, alegria de nen cansat de sas entremaliaduras.

Ell s'apoyá á una de las pilastras, abrillanada de llum del aparato que sostenia.

Era un jovenás que no tindria pas els dinou anys; alt, ben sapat, ab una cara grossa, uns llavis molsuts, orlat el de sobre per un bigotet, que tenia tant de bigoti com de pel moixi; uns ulls plens, negres, brillants, ab llampechs de passió, y que animavan y donavan relléu á tota aquella fesomia varonil, pero simpática, y fins á cert punt escayenta.

Pegá llambregada al saló, y resseguint els rengles, sa vista no 's separava del lloch ahont ella tenia per costum posarse. No, res, si la Quimeta no hi era.

En aquell moment, allargá el cap y dirigí ab interés la mirada vers á la porta. Entravan varias noyas que venian del altre ball. Allí ja eran á mitg. Esperá ab sobresalt; li semblava veure d'un moment al altre obrirse 'l cancell d'entrada, y en ella á la Quimeta. Aquesta ilusió á que s'havia aferrat, ho creya lo més natural; però al obrirse y tancar-se la porta sense apareixe la Quimeta, se li aná dissolguent com rosada al serne besada per la xardor del nou dia. Quedá convensut; aquella nit no vindria.

Se 'n torná á seure á la mateixa cadira, que ja havia ocupat. Difumat en aquella ombra s'hi trobava millor. A lo menos no seria batxillera en bescantarli els sofriments que passava.

El ball també estava á mitg. El jovent á empentas se remolinava á la porta de sortida. Varias familias se despedian y se disposavan á marxar. La fressa, el moviment de personas no parava. Després ho invadi una fredat, una quietut pesada, com si fos d'obligació.

A cada moment á n'ell l'idea de la Quimeta se li aferrava ab més forsa. Prou volia ru-